

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 242

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 martie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 865 din 18 decembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 151 alin. (4) și art. 200 alin. (1)—(4) din Codul de procedură civilă.....	2–4
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
65.	— Decizie privind numirea domnului Radu Preda în funcția de președinte executiv al Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc.....	4
66.	— Decizie privind eliberarea domnului Alexandru Drăghici, la cerere, din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală	5
67.	— Decizie pentru numirea domnului Marius Adrian Madar în funcția de secretar de stat în cadrul Secretariatului General al Guvernului	5
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 2 din 30 ianuarie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	6–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 865

din 18 decembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 151 alin. (4) și art. 200 alin. (1)—(4) din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 151 alin. (4) raportate la art. 200 alin. (1)—(4) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Rent Car Solution — S.R.L. din Otopeni în Dosarul nr. 9.586/94/2016/a1 al Judecătorei Bufta — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 308D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că susținerile autorului excepției formulate prin raportare la art. 16 și 21 din Constituție sunt neîntemeiate, având în vedere că nu există o egalitate de tratament între instituțiile publice și entitățile private, dacă nu se află în aceeași situație juridică, iar accesul la justiție nu înseamnă lipsa oricărui cheltuieli. De asemenea, învederează faptul că există jurisprudență cu privire la dispozițiile legale criticate, menționând în acest sens Decizia nr. 101 din 3 martie 2015, Decizia nr. 583 din 29 septembrie 2015 și Decizia nr. 264 din 10 mai 2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 10 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 9.586/94/2016/a1, **Judecătoria Bufta — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 151 alin. (4) raportate la art. 200 alin. (1)—(4) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Rent Car Solution — S.R.L. din Otopeni într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia invocă jurisprudența Curții Constituționale

(deciziile nr. 266 din 7 mai 2014 și nr. 462 din 17 septembrie 2014) și a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*). Se susține că, în lumina interpretării Curții Europene a Drepturilor Omului, accesul la justiție presupune eficiența actului administrativ și a actului jurisdicțional, astfel încât protecția legii să fie acordată în mod egal tuturor cetățenilor care activează în scop economic și social într-un anumit teritoriu. Se arată că textele criticate impun un tratament discriminatoriu, care conduce la înlăturarea protecției acordate de lege prin anularea unei acțiuni care s-a introdus în termenul legal. De altfel, reglementarea ignoră prevederile legii penale care sancționează prin infracțiunea de înșelăciune orice inițiativă de producere de efecte juridice prin inducerea în eroare a unei alte persoane, implicit instanță de judecată. Se mai susține că, dacă ar exista dubii cu privire la calitatea de reprezentant al unei persoane juridice de drept privat, atunci partea interesată poate ridica o astfel de excepție, poate administra probe sau instanța din oficiu poate cere relații în mod gratuit de la Oficiul Național al Registrului Comerțului.

6. Se mai arată că pentru persoanele juridice de drept privat sunt instituite taxe suplimentare taxelor judiciare de timbru ori de câte ori apar în instanța de judecată ca reclamante.

7. De asemenea, obligarea petenților la plata unei noi taxe, diferită de taxa judiciară de timbru, doar pentru a avea acces în termen la o instanță de judecată, lipsește de conținut noțiunea de acces liber la justiție și face din procedura de regularizare a cererii de chemare în judecată o nouă etapă de taxare.

8. **Judecătoria Bufta — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 151 alin. (4) și art. 200 alin. (1)—(4) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 151 alin. (4): „*Reprezentanții persoanelor juridice de drept privat vor depune, în copie, un extras din registrul public în care este menționată împuternicirea lor.*”;

— Art. 200 alin. (1)—(4): „(1) *Completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică, de îndată, dacă cererea de chemare în judecată este de competența sa și dacă aceasta îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194—197.*

(2) *În cazul în care cauza nu este de competența sa, completul căruia i-a fost repartizată cererea dispune, prin încheiere dată fără citarea părților, trimiterea dosarului completului specializat competent sau, după caz, secției specializate competente din cadrul instanței sesizate. Dispozițiile privitoare la necompetență și conflictele de competență se aplică prin asemănare.*

(3) *Când cererea nu îndeplinește cerințele prevăzute la art. 194—197, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Se exceptează de la această sancțiune obligația de a se desemna un reprezentant comun, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 202 alin. (3).*

(4) *Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (3), prin încheiere, dată în camera de consiliu, se dispune anularea cererii.*”

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 21 privind accesul liber la justiție.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că autoarea acesteia este o societate cu răspundere limitată care a dobândit personalitate juridică prin înregistrarea în registrul comerțului. În privința reprezentării părților în procesul civil, Curtea observă că, potrivit art. 13 și art. 80 din Codul de procedură civilă, părțile își pot exercita drepturile procesuale personal sau prin reprezentant, iar prin secțiunea a 4-a *Reprezentarea părților în judecată* a capitolului II *Părțile* legea procesual civilă reglementează în detaliu formele reprezentării procesuale, limitele reprezentării, conținutul mandatului și formalitățile necesare, precum și sancțiunea procesuală a lipsei calității de reprezentant. Curtea reține faptul că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură, fiind competența exclusivă a legiuitorului să instituie reguli de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești.

16. Astfel, prevederile art. 151 alin. (4) din Codul de procedură civilă reglementează cu privire la obligația reprezentantului unei persoane juridice de drept privat de a dovedi împuternicirea sa, în ceea ce privește orice cerere adresată instanței de judecată, cu o copie de pe extrasul din registrul public în care aceasta este menționată, iar, potrivit art. 82 alin. (1) din Codul de procedură civilă, când se constată lipsa acestei dovezi, instanța are obligația de a da un termen scurt pentru depunerea sa, sub sancțiunea anulării cererii. Legiuitorul a reglementat obligația de a face dovada calității de reprezentant cu o copie de pe extrasul din registrul public în care este menționată împuternicirea sa — în speță registrul comerțului — pentru a garanta dreptul la apărare al persoanei

juridice de drept privat din perspectiva faptului că numai aceia care au fost desemnați în mod legal o pot reprezenta. Curtea reține că rațiunea legiuitorului avută prin reglementarea dispoziției legale criticate a fost aceea de a asigura celeritatea în ceea ce privește verificarea calității de reprezentant atât de către instanța de judecată, cât și de către celelalte părți [a se vedea în acest sens Decizia nr. 698 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 966 din 28 decembrie 2015, paragraful 12].

17. În continuare, Curtea reține faptul că dispozițiile art. 82 alin. (1) din Codul de procedură civilă au aplicabilitate generală în materia reprezentării părților, dovada calității de reprezentant făcându-se potrivit art. 151 din același act normativ. Cererea de chemare în judecată, potrivit art. 194 lit. b) din Codul de procedură civilă, va cuprinde numele, prenumele și calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar dovada calității de reprezentant, în forma prevăzută la art. 151, se va alătura cererii.

18. Etapa verificării și regularizării cererii de chemare în judecată, reglementată prin art. 200 din Codul de procedură civilă, urmărește asigurarea conformității acesteia cu cerințele prevăzute de lege, în scopul sesizării corecte a instanței de judecată, inclusiv sub aspectul prevăzut la art. 194 lit. b) din același act normativ.

19. Așadar, Curtea observă că instituirea în sarcina reclamantului a obligației de a sesiza instanța de judecată cu o cerere de chemare în judecată conformă cerințelor legale nu poate fi apreciată ca reprezentând o încălcare a accesului liber la justiție. Dimpotrivă, prevederile art. 200 din Codul de procedură civilă dau expresie preocupării legiuitorului de a asigura soluționarea cauzelor în termen optim și previzibil, reglementarea fiind în acord cu art. 21 și 24 din Constituție, existând suficiente garanții procedurale pentru asigurarea accesului liber la justiție și a dreptului la apărare.

20. Referitor la critica de neconstituționalitate formulată prin raportare la art. 21 din Constituție, Curtea reține faptul că stabilirea unor condiționări pentru introducerea acțiunilor în justiție nu constituie o încălcare a dreptului la acces liber la justiție. Mai mult, s-a statuat în jurisprudența citată că liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, fiind de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 66 din 11 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 17 aprilie 2014).

21. De asemenea, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, la care autorul excepției face trimitere, Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în *Cauza Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006, s-a arătat că accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului.

22. În privința criticii de neconstituționalitate formulate prin raportare la principiul egalității în fața legii, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că acesta presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite și că principiul amintit nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite (a se vedea în

acest sens Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, în cauză, instituirea obligației prevăzute de art. 151 alin. (4) și reglementarea procedurii prevăzute de art. 200 din Codul de procedură civilă nu instituie un tratament discriminatoriu, fiind aplicate tuturor acelorora care se află în ipoteza normei, respectiv persoanelor juridice care se adresează instanțelor de judecată.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Rent Car Solution — S.R.L. din Otopeni în Dosarul nr. 9.586/94/2016/a1 al Judecătorei Buftea — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 151 alin. (4) și art. 200 alin. (1)—(4) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Buftea — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 decembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind numirea domnului Radu Preda în funcția de președinte executiv al Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 5 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.372/2009 privind înființarea, organizarea și funcționarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Radu Preda se numește în funcția de președinte executiv al Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului și Memoria Exilului Românesc pe o perioadă de 5 ani.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 28 martie 2019.

Nr. 65.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Alexandru Drăghici, la cerere, din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală**

Având în vedere Cererea domnului Alexandru Drăghici, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/1.722 din 15 martie 2019,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 18 alin. (4¹) din Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 privind unele reglementări în domeniul financiar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 609/2003, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Alexandru Drăghici se eliberează, la cerere, din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 28 martie 2019.

Nr. 66.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Marius Adrian Madar în funcția de secretar de stat în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

În temeiul art. 15 lit. c) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 1 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 25/2007 privind stabilirea unor măsuri pentru reorganizarea aparatului de lucru al Guvernului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2008, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marius Adrian Madar se numește în funcția de secretar de stat în cadrul Secretariatului General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 28 martie 2019.

Nr. 67.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 2

din 30 ianuarie 2019

Dosar nr. 3.002/1/2018

Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Luciana Mera	— judecător la Secția penală
Francisca Maria Vasile	— judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Ana Hermina Iancu	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală
Geanina Cristina Arghir	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 24.590/300/2017 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„Dacă fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) («interzicerea de a se afla în anumite localități») se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal [sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal] sau a fost dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 (respectiv, 1 februarie 2014)?”.

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 3.002/1/2018/HP/P este legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală, ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare, și potrivit Procesului-verbal din data de 28 ianuarie 2019 prin care s-a dispus înlocuirea doamnei judecător Ioana Bogdan cu doamna judecător Ana Hermina Iancu.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată a participat domnul Costin Cristian Pușcă, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna judecător Maricela Cobzariu, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de domnul Răzvan Horațiu Radu, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 3.002/1/2018 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală,

precum și faptul că, drept urmare a solicitărilor formulate în temeiul art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, la dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere asupra problemei de drept deduse dezlegării.

Totodată, a învederat că a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, care nu au transmis puncte de vedere privind chestiunea de drept supusă judecății.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt cereri de formulat sau excepții de invocat, a solicitat domnului procuror Răzvan Horațiu Radu să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, a solicitat respingerea sesizării formulate de Curtea de Apel București, ca inadmisibilă, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală, având în vedere că, raportat la cele trei condiții prevăzute de articolele anterior menționate privind admisibilitatea sesizării, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a pronunțat o serie de hotărâri relevante în cuprinsul cărora a stabilit criteriile punctuale pentru examinarea îndeplinirii acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 28/2015 s-a arătat că sesizarea formulată în procedura reglementată de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală trebuie să ducă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului cauzei.

Totodată, prin Decizia nr. 16/2015 s-a statuat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării dacă prin formularea acesteia se tinde, în realitate, la pronunțarea unei decizii definitive și obligatorii cu privire la o chestiune ce ține de fondul cauzei, întrucât ar exista riscul transformării mecanismului hotărârii prealabile fie într-o procedură dilatorie pentru litigiile caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente, fie într-o procedură care va substitui mecanismul recursului în interesul legii.

În același context s-a arătat că mecanismul de unificare a practicii judiciare prevăzut de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală vizează acele chestiuni de drept ce influențează soluția în cauză, însă nu determină baza factuală, caracterizarea în drept și nici legea aplicabilă cauzei în ipoteza succesiunii de legi, acestea aparținând exclusiv instanței învestite cu soluționarea acțiunii penale (Decizia nr. 31/2015).

Din aceeași perspectivă, prin Decizia nr. 1/2017 s-a stabilit că intervenția instanței supreme în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală este legitimă atunci când tinde la clarificarea înțeleșului uneia sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe, al căror conținut ori succesiune în timp poate da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unitatea aplicării lor de către instanțele naționale.

Prin urmare, se impune a se concluziona că rațiunea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu este aceea ca judecata instanței supreme să se substituie celei a instanței legal investite cu soluționarea unei cauze, adoptarea unor soluții fiind atributul exclusiv al judecătorului fondului (Decizia nr. 26/2015).

Din perspectiva celor menționate anterior se observă că rezolvarea problemei de drept semnalate impune o analiză a condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de neexecutare a sancțiunilor penale prin raportare la condițiile concrete de săvârșire a faptei deduse judecării, ceea ce nu se poate realiza prin intermediul procedurii prevăzute de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală.

De altfel, se observă că unicul motiv de apel invocat de parchet în calea de atac exercitată împotriva hotărârii instanței de fond îl constituie tocmai problema de drept supusă clarificării.

În atare situație dezlegarea ce ar putea fi dată de Înalta Curte de Casație și Justiție în prezenta procedură echivalează cu soluționarea căii de atac declarate de parchet, ceea ce este inadmisibil, întrucât instanța supremă nu se poate substitui instanței de control judiciar, oferind o rezolvare efectivă fondului cauzei pendinte.

În ceea ce privește fondul cauzei a arătat că sunt împărțite argumentele exprimate de către judecătorul-raportor, precum și de către Direcția legislație, studii și documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

A arătat că în Codul penal în vigoare interzicerea de a se afla în anumite localități, alături de alte două măsuri, respectiv expulzarea și interzicerea de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată, care erau prevăzute ca măsuri de siguranță în Codul penal anterior, au fost incluse în categoria pedepselor complementare, având în vedere caracterul acestora preponderent punitiv.

Analiza conținutului acestei măsuri prin modul în care a fost reglementată în noul Cod penal relevă faptul că sancțiunea în cauză nu a fost eliminată din legislația penală actuală, ci a fost recalificată juridic de către legiuitor ca pedeapsă complementară aplicabilă infractorului persoană fizică în conținutul dispozițiilor art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal.

Conform Codului penal în vigoare, se incriminează în dispozițiile art. 288 alin. (1) din Codul penal fapta de neexecutare a sancțiunilor penale, prin sustragerea de la executarea ori, după caz, neexecutarea conform legii a uneia dintre pedepsele complementare, deci implicit și a aceleia la care se referă dispozițiile art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal.

Ceea ce diferă în cele două reglementări este numai natura juridică dată de legiuitor interdicției de a se afla în anumite localități, respectiv în Codul penal anterior aceasta era o măsură de siguranță, în timp ce în actuala reglementare este o pedeapsă complementară.

În esență, a apreciat că fapta concretă de a încălca interdicția de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, comisă până la data de 1 februarie 2014, ce constituia infracțiunea prevăzută de art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior, continuă să fie incriminată în noul Cod penal în fapta prevăzută la art. 288 alin. (1) și nu poate fi admisă ipoteza conform căreia încălcarea unei astfel de interdicții instituite anterior datei de 1 februarie 2014 nu mai constituie infracțiune, doar pentru că în noua reglementare această interdicție are altă natură juridică.

În acest sens menționează dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, potrivit cărora dispozițiile art. 4 din Codul penal nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare chiar sub o altă denumire.

De altfel, însăși denumirea marginală a art. 288 din Codul penal actual „Neexecutarea sancțiunilor penale” reliefează faptul că atât măsurile de siguranță, cât și pedepsele complementare fac parte din aceeași categorie a sancțiunilor de drept penal, astfel că nu poate fi vorba despre o diferență de regim juridic între măsurile de siguranță și pedepsele complementare.

Faptul că o astfel de interdicție nu se mai regăsește printre măsurile de siguranță din art. 108 din Codul penal, dar se regăsește ca pedeapsă complementară în Codul penal, nu poate conduce la concluzia că s-a urmărit o dezincriminare a infracțiunii de nerespectare a măsurii de siguranță cu acest conținut.

Prin urmare, a apreciat că, dacă o sancțiune de drept penal calificată juridic ca măsură de siguranță sau ca pedeapsă complementară și-a modificat, în noua reglementare, natura juridică, nu poate fi admis ca, pe cale de interpretare, să se ajungă la concluzia că o măsură de siguranță de natura celei puse în discuție, aplicată sub imperiul legii vechi, să nu mai fie executată, în condițiile în care conținutul său are corespondent identic în legea nouă.

În concluzie, a reiterat că fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal, și nu a fost dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, a acordat cuvântul membrilor completului, în situația în care au întrebări de formulat.

La întrebarea adresată de către doamna judecător Luciana Mera „dacă problema care trebuie dezlegată în cauza de față este dezincriminarea faptei?”, domnul procuror Răzvan Horațiu Radu a arătat că problema ce trebuie dezlegată este dacă fapta prevăzută în Codul penal anterior la art. 271 alin. 4 se regăsește sau nu se regăsește incriminată în noul Cod penal sub aspectul infracțiunii prevăzute de art. 288 alin. (1).

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu mai sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 7 noiembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 24.590/300/2017, Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept:

„Fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) («interzicerea de a se afla în anumite localități») se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal [sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal] sau a fost dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 (respectiv, 1 februarie 2014)?”

II. Expunerea succintă a cauzei

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a fost sesizată să examineze apelul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București împotriva Sentinței penale nr. 494 din 5.06.2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în Dosarul nr. 24.590/300/2017.

Prin Sentința penală nr. 494 din 5 iunie 2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în Dosarul nr. 24.590/300/2017, prima instanță a dispus, în temeiul art. 396 alin. (5) raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, achitarea inculpatului sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de neexecutare a sancțiunilor penale în concurs real, fiecare prevăzută de art. 288 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal, cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Judecătoria a reținut, printre altele, că situația de fapt descrisă în actul de sesizare corespunde adevărului, în sensul că lucrătorii din cadrul Secției 9 Poliție l-au depistat pe inculpat în municipiul București, respectiv: în noaptea de 6/7.04.2014, în jurul orei 23,40, pe bd. Basarabia nr. 80 din București, sectorul 2; la data de 19.04.2014, în jurul orei 09,40, la Spitalul „Sf. Pantelimon” din București, sectorul 2, unde fusese adus la 18.04.2014, în jurul orei 15,50 din București, sectorul 2, Str. Irimicului nr. 2. Aceasta, deși prin Sentința penală nr. 236 din 9.06.2005 a Tribunalului Argeș se dispusesese contopirea pedepselor aplicate inculpatului prin sentințele penale nr. 1.034/2004 și nr. 912/2003 ale Tribunalului București, se stabilise în sarcina acestuia o pedeapsă rezultantă de 14 ani de închisoare și i se aplicase, în temeiul art. 116 din Codul penal din 1969, *măsura de siguranță a interzicerii dreptului de a se afla în municipiul București pe o durată de 5 ani* (dispusă inițial prin Sentința penală nr. 1.034/2004 a Tribunalului București). Inculpatul a fost liberat condiționat din executarea acestei pedepse la data de 15.05.2012, astfel că la datele la care a fost depistat în municipiul București în cauză el se afla sub puterea măsurii de siguranță a interzicerii dreptului de a se afla în această localitate.

În raport cu situația de fapt reținută, judecătoria a constatat că, **în drept**, faptele inculpatului nu sunt prevăzute în prezent de legea penală.

Astfel, sub imperiul Codului penal anterior, sustragerea de la executarea măsurii de siguranță prevăzute de art. 116 din Codul penal din 1969 era incriminată de art. 271 alin. 4 din Codul penal din 1969, constituind o variantă normativă a infracțiunii de nerespectare a hotărârilor judecătorești, sancționată cu închisoarea de la o lună la trei luni, alternativ cu amendă.

Art. 271 alin. 4 din Codul penal din 1969 a fost abrogat la data de 1.02.2014, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod penal.

În sistemul noului Cod penal nu se mai regăsește *măsura de siguranță* a interzicerii dreptului de a se afla în anumite localități, posibilitatea impunerii unei astfel de interdicții fiind prevăzută cu titlu de *pedeapsă complementară* la art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal.

Totodată, potrivit art. 288 alin. (1) din Codul penal, constituie infracțiunea de neexecutare a sancțiunilor penale „sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a unei *pedepse complementare* [...]”, care se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

În legea de punere în aplicare a noului Cod penal nu se regăsesc dispoziții care să asimileze măsura de siguranță prevăzută la art. 116 din Codul penal din 1969 cu pedeapsa complementară prevăzută la art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal sau care să prevadă că măsura de siguranță menționată se execută potrivit regimului de executare al pedepsei complementare amintite.

Pornind de la aceste premise și având în vedere principiul legalității incriminării, prevăzut de art. 1 alin. (1) din Codul penal, precum și dispozițiile art. 4 din Codul penal privind aplicarea legii penale de dezincriminare, prima instanță a conchis că, pe de o parte, tratamentul sancționator prevăzut la art. 271 alin. 4 din Codul penal din 1969 (care incrimina, în mod expres, încălcarea măsurii de siguranță prevăzute de art. 116 din Codul penal din 1969) nu mai poate fi aplicat, ca urmare a ieșirii din vigoare a acestui text legal odată cu întregul Cod penal anterior, iar, pe de altă parte, faptele inculpatului deduse judecății în cauză, prin care a nesocotit măsura de siguranță menționată, nu pot fi încadrate în textul art. 288 alin. (1) din Codul penal, care incriminează, în mod expres, sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a *unei pedepse complementare*.

În lipsa unei norme tranzitorii care să prevadă că, după intrarea în vigoare a noului Cod penal, *măsura de siguranță* prevăzută la art. 116 din Codul penal anterior (prin urmare, o măsură menită să înlăture o stare de pericol, reglementată într-un titlu separat de cel dedicat pedepselor) capătă regimul de executare și efectele pedepsei complementare prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal actual (o sancțiune de drept penal, prevăzută în titlul consacrat pedepselor), asimilarea acestor două instrumente de impunere a interdicției de a se afla în anumite localități ar constitui rezultatul unei interpretări a legii prin analogie.

Or, legea penală este de strictă interpretare și aplicare, caracter care decurge din principiul legalității incriminării enunțat mai sus, astfel că nu sunt permise interpretarea și aplicarea ei prin analogie.

Împotriva sentinței penale anterior menționate a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București, solicitând, în esență, desființarea sentinței penale apelate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună condamnarea inculpatului pentru săvârșirea celor două infracțiuni de neexecutare a sancțiunilor penale, în concurs real, prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal, art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal, fiecare cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal. În acest sens a arătat, în esență, că „există o continuitate atât a aplicării sub forma unei sancțiuni cu caracter penal a interzicerii unei persoane, față de care s-a pronunțat o hotărâre de condamnare, de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, cât și a incriminării nerespectării sancțiunii aplicate, indiferent de forma sub care a fost aplicată, respectiv cu titlu de măsură de siguranță, potrivit Codului penal din 1969, sau cu titlu de pedeapsă complementară, potrivit legislației în vigoare. (...) Un argument în acest sens îl poate constitui art. 6 alin. (5) din Codul penal, potrivit căruia *când legea nouă este mai favorabilă (...), pedepsele complementare și măsurile de siguranță neexecutate și neprevăzute în legea nouă nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de aceasta*”.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Punctul de vedere al completului de judecată care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la dezlegarea prezentei probleme de drept este în sensul că *fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior („interzicerea de a se afla în anumite localități”) a fost dezincriminată* ca urmare a abrogării Codului penal anterior la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal (respectiv, 1 februarie 2014).

Aceasta nu se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal [sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a

se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. 1 lit. l) din Codul penal].

Astfel, în sistemul Codului penal intrat în vigoare la 1 februarie 2014 nu se mai regăsește *măsura de siguranță* a interzicerii dreptului de a se afla în anumite localități, posibilitatea impunerii unei astfel de interdicții fiind prevăzută cu titlu de *pedeapsă complementară* la art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal.

Totodată, potrivit art. 288 alin. (1) din Codul penal, constituie infracțiunea de neexecutare a sancțiunilor penale „[sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a unei *pedepse complementare* [...]”, care se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

În legea de punere în aplicare a noului Cod penal nu se regăsesc dispoziții care să asimileze *măsura de siguranță* prevăzută la art. 116 din Codul penal din 1969 cu *pedeapsa complementară* prevăzută la art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal sau care să prevadă că *măsura de siguranță* menționată se execută potrivit regimului de executare al *pedepsei complementare* amintite.

Având în vedere principiul legalității incriminării, prevăzut de art. 1 alin. (1) din Codul penal, precum și dispozițiile art. 4 din Codul penal privind aplicarea legii penale de dezincriminare, rezultă că, pe de o parte, tratamentul sancționator prevăzut la art. 271 alin. 4 din Codul penal din 1969 (care incrimina, în mod expres, încălcarea *măsurii de siguranță* prevăzute de art. 116 din Codul penal din 1969) nu mai poate fi aplicat, ca urmare, a abrogării acestui text odată cu întregul Cod penal anterior, iar, pe de altă parte, faptele inculpatului deduse judecării în cauză, prin care a nesocotit *măsura de siguranță* menționată, nu pot fi încadrate în textul art. 288 alin. (1) din Codul penal, care incriminează, în mod expres, sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a *unei pedepse complementare*.

În lipsa unei norme tranzitorii care să prevadă că, după intrarea în vigoare a noului Cod penal, *măsura de siguranță* prevăzută la art. 116 din Codul penal anterior (prin urmare, o măsură menită să înlăture o stare de pericol, reglementată într-un titlu separat de cel dedicat *pedepselor*) capătă regimul de executare și efectele *pedepsei complementare* prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. 1) din Codul penal actual (o sancțiune de drept penal, prevăzută în titlul consacrat *pedepselor*), asimilarea acestor două instrumente de impunere a interdicției de a se afla în anumite localități ar constitui rezultatul unei interpretări a legii prin analogie.

Prin urmare, instanța de trimitere a apreciat că se impune dezlegarea oficială, de principiu, a chestiunii de drept invocate în apel și a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 475—476 din Codul de procedură penală.

IV. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemelor de drept în discuție Curtea de Apel Alba Iulia, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Suceava, Curtea de Apel Târgu Mureș și Curtea de Apel Timișoara, care, după caz, au făcut referire și la opiniile unora dintre instanțele arondate.

De asemenea, Curtea de Apel București și Curtea de Apel Brașov au transmis jurisprudență în materie.

În urma consultării instanțelor de judecată, s-a evidențiat **opinia majoritară** potrivit căreia *fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută de art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) — „Interzicerea de a se afla în anumite localități” — nu se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal [sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal, fiind dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior, la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, respectiv 1 februarie 2014].*

În acest sens au opinat *curțile de apel*: Alba Iulia, Brașov, București (Secția I penală), Galați, Timișoara, *tribunalele*: Bacău, Brașov, Caraș-Severin, Dolj, Gorj, Ialomița, Teleorman și *judecătoriile*: Alexandria, Babadag, Baia Mare, Caransebeș, Lehliu-Gară, Roman, Roșiori de Vede, Tulcea, Turnu Măgurele.

În argumentarea opiniei exprimate, instanțele amintite au precizat, în esență, că, în considerarea principiului legalității incriminării, asimilarea, după abrogare, a măsurii de siguranță a interdicției de a se afla în anumite localități cu *pedeapsa complementară* a interdicției de a se afla în anumite localități nu poate opera întrucât s-ar da eficiență interpretării prin analogie.

Astfel fiind, deși se apreciază că lipsa de reglementare este o lacună a legiuitorului, inexistența unor dispoziții exprese nu permite a pronunța o soluție de condamnare. Este adevărat că rațiunea instituirii interdicției de a se afla în anumite localități este aceeași, indiferent că vorbim de *măsura de siguranță* sau de *pedeapsa complementară*, anume aceea de a înlătura o stare de pericol concretă pentru ordinea publică, însă, fiind vorba de instituții juridice diferite, norma de incriminare trebuie să prevadă în mod expres în conținutul constitutiv al unei infracțiuni care manifestări intră în sfera ilicitului penal.

Or, în cauză, dispozițiile art. 288 alin. (1) din Codul penal prevăd în mod expres că realizează conținutul constitutiv al infracțiunii exclusiv faptul sustragerii de la executarea ori neexecutarea conform legii a unei *pedepse complementare*, nu și a unei măsuri de siguranță care nici nu se mai bucură de reglementare în noul Cod penal.

În **opinia contrară**, minoritară, s-a susținut că *fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută de art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (interzicerea de a se afla în anumite localități) se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal [sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal].*

În acest sens au comunicat puncte de vedere *curțile de apel*: București (Secția a II-a penală, Brașov (în opinie minoritară), *tribunalele*: București și Ilfov și *Judecătoria* Reșița.

În susținerea acestui punct de vedere s-a argumentat că, practic, atât în regimul reglementării anterioare, cât și sub imperiul actualei reglementări penale, fapta concretă de încălcare a interdicției de a se afla în anumite localități stabilite de instanță se încadrează în sfera ilicitului penal. Ceea ce diferă în cele două reglementări este numai calificarea dată de legiuitor interdicției de a se afla în anumite localități, respectiv în Codul penal din 1969 aceasta era o măsură de siguranță, în vreme ce în actualul Cod penal reprezintă o *pedeapsă complementară*.

Făcând însă abstracție de această modificare, se observă că fapta concretă de a încălca interdicția de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, comisă până la data de 1.02.2014, constituia infracțiunea prevăzută de art. 271 alin. 4 din Codul penal din 1969. Ulterior intrării în vigoare a Codului penal, fapta concretă de a încălca interdicția de a se afla în anumite localități stabilite de instanță constituie infracțiunea prevăzută de art. 288 alin. (1) din Codul penal. În atare condiții, nu se poate admite

ca încălcarea unei astfel de interdicții instituite anterior datei de 1.02.2014 să nu mai constituie infracțiune doar pentru că în noua reglementare această interdicție are o altă natură juridică.

V. **Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

A comunicat un punct de vedere Departamentul de drept public al Facultății de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, precum și Facultatea de Drept din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj.

Conform opiniei specialiștilor *Departamentului de drept public al Facultății de Drept din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași*, fapta unei persoane de a nu respecta interdicția de a se afla în anumite localități care i-a fost dispusă cu titlu de măsură de siguranță nu se încadrează (formal) în tiparul standard al normei de incriminare prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal (normă în vigoare la data săvârșirii faptei), care se referă la sustragerea de la executarea ori la neexecutarea unei pedepse complementare (din moment ce, în raport cu persoana făptuitorului, respectiva interdicție nu a fost niciodată aplicată cu titlu — juridic/formal/oficial — de pedeapsă complementară, ci cu un alt titlu: măsură de siguranță).

În esență, aceștia au considerat că, deși pe fond fapta este aceeași, calificarea sa juridică drept infracțiune nu poate fi indiferentă de exprimarea formală a legiuitorului (fără a se încălca principiul general/fundamental de drept penal reprezentat de legalitatea incriminării — art. 1 din Codul penal) și de realitatea obiectivă potrivit căreia măsurile de siguranță și pedepsele complementare nu se pot confunda, ele reprezentând tipuri distincte de sancțiuni de drept penal, calificate juridic diferit, cu temeuri distincte de dispunere, cu durată de executare diferită, de care se leagă consecințe juridice distincte etc.

De asemenea, colectivul de *drept penal al Facultății de Drept a Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca* a opinat în același sens.

Aceștia au susținut că în rezolvarea problemei supuse dezlegării trebuie pornit de la formularea textului art. 288 alin. (1) din Codul penal, potrivit căruia constituie infracțiune sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a unei pedepse complementare ori accesorii sau a măsurii de siguranță prevăzute în art. 108 lit. b) și c) din Codul penal de către persoana fizică față de care s-au dispus aceste sancțiuni.

Așadar, textul nu incriminează neexecutarea sau sustragerea de la executarea oricărei măsuri de siguranță, ci doar a celor expres menționate — internarea medicală, respectiv interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii. De aceea, textul nu își poate găsi aplicarea în cazul altor măsuri de siguranță, indiferent dacă ele ar fi prevăzute de noul Cod penal sau au fost dispuse în baza Codului penal anterior.

Cum potrivit Codului penal în vigoare interzicerea de a se afla în anumite localități a fost inclusă în conținutul pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi, neexecutarea ei nu poate atrage aplicarea dispozițiilor art. 288 alin. (1) privitoare la neexecutarea măsurilor de siguranță.

Este adevărat că textul menționat sancționează și neexecutarea pedepsei complementare, ceea ce face ca neexecutarea interdicției de a se afla în anumite localități, dispusă cu titlu de pedeapsă complementară, să întrunească elementele de tipicitate ale acestei infracțiuni. În speță însă, prin ipoteză, condamnatul nu se află în executarea unei pedepse complementare, ci a unei măsuri de siguranță, sancțiune dispusă în baza Codului penal anterior și rămasă executabilă după intrarea în vigoare a legii noi.

S-a arătat că, în acest context, verificarea continuității incriminării se face *in concreto*, ținând cont de fapta concretă comisă de inculpat, și nu pe baza unui examen *in abstracto*. Cu alte cuvinte, nu este suficient să constatăm că încălcarea interdicției de a se afla în anumite localități dispuse de instanță poate constitui infracțiune atât pe legea veche (nerespectarea hotărârilor judecătorești — art. 271 din Codul penal anterior), cât și potrivit legii noi (art. 288 din actualul Cod penal). Trebuie să examinăm situația măsurii dispuse în concret, constatând astfel că, potrivit legii noi, fapta nu este tipică, întrucât neexecutarea măsurii de siguranță respective nu este prevăzută de art. 288 din Codul penal, și în speță nu s-a aplicat o pedeapsă complementară cu conținutul respectiv.

Singura modalitate de a menține continuitatea incriminării în acest caz ar fi fost o normă tranzitorie care să prevadă că neexecutarea măsurii de siguranță dispuse potrivit legii vechi se sancționează potrivit art. 288 alin. (1) din Codul penal, iar lipsa acestei norme nu poate fi suplinită de către instanță prin extinderea sferei de aplicare a textului analizat, un astfel de procedeu constituind o veritabilă analogie în defavoarea inculpatului.

În consecință, s-a susținut că fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (interzicerea de a se afla în anumite localități) nu se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal, fiind dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior.

VI. **Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție**

Direcția de specialitate din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție și-a exprimat punctul de vedere în sensul că *sustragerea de la executarea interzicerii de a se afla în anumite localități, dispusă ca măsură de siguranță în temeiul art. 112 lit. d) din Codul penal anterior, are corespondent în norma de incriminare prevăzută în art. 288 alin. (1) din Codul penal, în modalitatea sustragerii de la executarea interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, aplicabilă ca pedeapsă complementară prevăzută în art. 66 alin. (1) lit. I) din Codul penal, fapta nefiind dezincriminată la data de 1 februarie 2014.*

Opinia exprimată se întemeiază pe următoarele argumente:

a) În conformitate cu dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, dispozițiile art. 4 din Codul penal referitoare la legea penală de dezincriminare nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire.

În dispozițiile art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior, sustragerea de la executarea interzicerii de a se afla în anumite localități, dispusă ca măsură de siguranță în temeiul art. 112 lit. d) din Codul penal anterior, era incriminată și constituia infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești.

În dispozițiile art. 288 alin. (1) din Codul penal, sustragerea de la executarea interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, aplicată ca pedeapsă complementară prevăzută în art. 66 alin. (1) lit. I) din Codul penal, este incriminată și constituie infracțiunea de nerespectare a sancțiunilor penale.

Examinarea comparativă a dispozițiilor art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior și a dispozițiilor art. 288 alin. (1) din Codul penal conduce la concluzia că sustragerea de la executarea interdicției de a se afla în anumite localități, stabilită prin hotărârea definitivă a instanței penale, este incriminată atât sub imperiul Codului penal anterior, cât și sub imperiul noului Cod penal, în primul caz sub denumirea de „nerespectare a hotărârilor judecătorești”, iar în al doilea caz sub denumirea de

„nerespectare a sancțiunilor penale”. Așadar, fapta — sustragerea de la executarea interdicției de a se afla în anumite localități, interdicție prevăzută în hotărârea definitivă a instanței penale — este incriminată de legea nouă, sub o altă denumire („nerespectarea sancțiunilor penale”) și, în consecință, sunt incidente dispozițiile art. 3 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

În acest context, se impune precizarea că natura interdicției de a se afla în anumite localități (de măsură de siguranță sub imperiul Codului penal anterior și de pedeapsă complementară sub imperiul noului Cod penal) nu are aptitudinea de a exclude aplicabilitatea dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, întrucât **conduita incriminată atât în vechile dispoziții ale art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior, cât și în noile dispoziții ale art. 288 alin. (1) din Codul penal constă în sustragerea de la executarea interdicției de a se afla în anumite localități, cuprinsă într-o hotărâre definitivă a instanței penale**, indiferent dacă această interdicție este dispusă de instanța penală cu titlu de măsură de siguranță (conform Codului penal anterior) sau cu titlu de pedeapsă complementară (conform noului Cod penal). Reglementarea interdicției de a se afla în anumite localități, ca măsură de siguranță, în concepția Codului penal anterior, și ca pedeapsă complementară, în concepția noului Cod penal („interzicerea exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță”), nu modifică, în esență, norma de incriminare, în condițiile în care conduita interzisă este reprezentată de sustragerea de la executarea interdicției stabilite printr-o hotărâre definitivă a instanței penale.

b) Opinia exprimată se reflectă în jurisprudența instanțelor judecătorești, concretizată, de exemplu, în:

• Sentința penală nr. 492 din 4 iunie 2015 a Judecătoriei Sectorului 3 București, în cuprinsul căreia s-a reținut că, *analizând comparativ dispozițiile legale ce incriminau anterior nerespectarea hotărârilor judecătorești prevăzută de art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior și dispozițiile legale actuale ce incriminează nerespectarea sancțiunilor penale prevăzută de art. 288 alin. (1) din Codul penal, instanța constată că dispozițiile din legislația veche se regăsesc și în noul Cod penal, astfel că fapta inculpatului nu a fost dezincriminată. Pentru a aprecia în acest sens instanța are în vedere că măsura de siguranță a interzicerii dreptului de a se afla în anumite localități din Codul penal anterior (vizată de art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior) se regăsește reglementată și în noul Cod penal, dar ca pedeapsă complementară [vizată de art. 288 alin. (1) din Codul penal], iar în această situație subzistă interdicția impusă inculpatei prin Sentința penală nr. 2.289 din 20.09.2011 a Judecătoriei Sectorului 4 București, definitivă, dar și obligația inculpatei la respectarea acesteia;*

• Sentința penală nr. 640 din 9 septembrie 2015 a Judecătoriei Sectorului 3 București, în considerentele căreia s-a reținut că *inculpatul a fost condamnat definitiv la 967 de zile închisoare cu executare prin Sentința penală nr. 231 din 13.03.2012 a Judecătoriei Sectorului 3 București, definitivă prin Decizia penală nr. 762 din 13.04.2012 a Curții de Apel București, luându-se totodată și măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în București pe o perioadă de 3 ani, după executarea pedepsei principale. În drept, fapta inculpatului care la data de 30.09.2014, în jurul orei 12,00, a fost depistat în București, deși avea interdicția de a se afla în București, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de neexecutare a sancțiunilor penale prevăzute în art. 288 alin. (1) din Codul penal. Elementul material al infracțiunii de neexecutare a sancțiunilor penale îl reprezintă acțiunea inculpatului de a se afla în București la data de 30.09.2014, deși avea interdicția de a se afla în București;*

• Sentința penală nr. 527 din 27 iunie 2018 a Judecătoriei Sectorului 3 București, în cuprinsul căreia s-a reținut că, sub aspectul laturii obiective, elementul material al infracțiunii reținute în sarcina inculpatului constă în neexecutarea conform legii a măsurii de siguranță a interdicției de a se afla pe raza municipiului București, sancțiune aplicată inculpatului prin hotărâre penală definitivă. Potrivit dispozițiilor art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal, interzicerea exercitării dreptului de a se afla într-o anumită localitate stabilită de instanță constituie pedeapsă complementară. Astfel, instanța apreciază că acțiunea inculpatului de a încălca măsura de siguranță stabilită în sarcina sa realizează elementul constitutiv al infracțiunii prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal, în condițiile în care măsura de siguranță are același conținut cu pedeapsa complementară prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal, relevantă sub aspectul existenței infracțiunii fiind conduita inculpatului, contrară interdicției ce îi incumba, iar nu calificarea sancțiunii ca pedeapsă complementară sau măsură de siguranță;

• Decizia nr. 649/C din 23 mai 2014 a Tribunalului București Secția I penală, în cuprinsul căreia sunt menționate considerentele Sentinței penale nr. 1.270 din 10 aprilie 2014 a Judecătoriei Sectorului 4 București, conform căreia, potrivit art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior raportat la art. 112 lit. d) din Codul penal anterior, infracțiunea de nerespectare a hotărârilor judecătorești, prin sustragerea de la executarea măsurii de siguranță prevăzute în art. 112 lit. d) din același cod, respectiv interzicerea de a se afla în anumite localități, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.

Într-adevăr, fapta nu se mai regăsește incriminată sub această denumire în noul Cod penal, ci în conținutul infracțiunii de neexecutare a sancțiunilor penale prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal, care prevede că sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a unei pedepse complementare ori accesorii sau a măsurii de siguranță prevăzute în art. 108 lit. b) și c) din același cod de către persoana fizică față de care s-au dispus aceste sancțiuni se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă. Potrivit legislației noi, interzicerea de a se afla în anumite localități este o pedeapsă complementară sau o pedeapsă accesorie [art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal]. Conform art. 3 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, însă, dispozițiile art. 4 din Codul penal nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire, cum este cazul în speță;

• Decizia nr. 321 din 26 august 2014 a Tribunalului Dâmbovița — Secția penală, potrivit căreia *în mod greșit instanța de fond a apreciat că infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești prin neexecutarea măsurii de siguranță este dezincriminată, interzicerea de a se afla în anumite localități devenind pedeapsă complementară conform art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal, nerespectarea sa fiind incriminată în continuare ca infracțiune de neexecutare a sancțiunilor penale prevăzută de art. 288 din Codul penal și sancționată cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*

În concluzie, s-a opinat că sustragerea de la executarea interzicerii de a se afla în anumite localități, dispusă ca măsură de siguranță în temeiul art. 112 lit. d) din Codul penal anterior, are corespondent în norma de incriminare prevăzută în art. 288 alin. (1) din Codul penal, în modalitatea sustragerii de la executarea interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, aplicabilă ca pedeapsă complementară prevăzută în art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal, fapta nefiind dezincriminată la data de 1 februarie 2014.

VII. Punctul de vedere exprimat de Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară

Fiind solicitat punctul de vedere al Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 2.812/C/2.656/III-5/2018, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat punctul de vedere asupra chestiunii de drept a cărei rezolvare de principiu s-a solicitat.

Prin opinia transmisă la dosarul cauzei s-a solicitat respingerea ca inadmisibilă a sesizării Curții de Apel București privind chestiunea de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție.

S-a arătat că pentru a fi admisibilă solicitarea fundamentată pe procedura prevăzută de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală trebuie să îndeplinească următoarele condiții cumulative:

— sesizarea să fie formulată de un complet investit cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță;

— problema a cărei dezlegare se solicită să nu fi fost supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție prin intermediul mecanismelor de unificare a practicii judiciare, respectiv hotărâre prealabilă sau recurs în interesul legii, și să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

— de lămurirea chestiunii de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei în care a fost invocată.

Din analiza încheierii rezultă că solicitarea aparține unei curți de apel (Curtea de Apel București) investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel), iar cu privire la problema de drept invocată nu au fost pronunțate anterior de către instanța supremă hotărâri prealabile sau în recurs în interesul legii, aceasta nefăcând nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Referitor la ultima dintre condițiile enumerate mai sus, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a pronunțat o serie de hotărâri relevante în cuprinsul cărora a stabilit criterii punctuale pentru examinarea îndeplinirii acesteia.

Astfel, s-a arătat că sesizarea formulată în procedura reglementată de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală trebuie să ducă la **interpretarea in abstracto a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului cauzei** (Decizia nr. 28 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 9 decembrie 2015; Decizia nr. 14 din 18 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 21 iunie 2016).

Totodată, s-a statuat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării **dacă prin formularea acesteia se tinde, în realitate, la pronunțarea unei decizii definitive și obligatorii cu privire la o chestiune ce ține de fondul cauzei**, întrucât ar exista riscul transformării mecanismului hotărârii prealabile fie într-o procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente, fie într-o procedură care va substitui mecanismul recursului în interesul legii (Decizia nr. 16 din 22 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 490 din 3 iulie 2015).

În același context s-a arătat că mecanismul de unificare a practicii judiciare prevăzut de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală vizează acele chestiuni de drept ce influențează soluția în cauză, însă nu determină baza factuală, caracterizarea în drept și nici legea aplicabilă cauzei în ipoteza succesiunii de legi, acestea aparținând exclusiv instanței investite cu soluționarea acțiunii penale (Decizia nr. 31 din 19 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 19 din 11 ianuarie 2016).

Din aceeași perspectivă s-a stabilit că intervenția instanței supreme în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală este legitimă atunci când tinde la clarificarea înțelesului uneia sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe al căror conținut ori succesiune în timp poate da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unitatea aplicării lor de către instanțele naționale (Decizia nr. 1 din 25 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 februarie 2017).

Prin urmare, se impune a se concluziona că rațiunea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu este aceea ca judecata instanței supreme să se substituie celei a instanței legal investite cu soluționarea unei cauze, adoptarea unor soluții fiind atributul exclusiv al judecătorului fondului (Decizia nr. 26 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 2 februarie 2016).

Problema de drept supusă dezlegării presupune a se stabili dacă fapta unei persoane de a se sustrage de la executarea măsurii de siguranță prevăzută de art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (interzicerea de a se afla în anumite localități), săvârșită ulterior intrării în vigoare a noului Cod penal, constituie infracțiunea prevăzută de art. 288 alin. (1) din Codul penal [sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal] sau a fost dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior.

Astfel, pe de o parte, se solicită lămurirea incidentei infracțiunii prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal în situația faptică imputată inculpatului, iar, pe de altă parte, clarificarea unei chestiuni de drept substanțial ce pune în discuție succesiunea în timp a prevederilor care reglementează interzicerea dreptului unei persoane de a se afla în anumite localități [art. 112 lit. d) din Codul penal anterior/art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal], respectiv a normelor care incriminează nerespectarea acestei interdicții [art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior/art. 288 alin. (1) din Codul penal].

Din perspectiva celor menționate anterior se observă că rezolvarea problemei de drept semnalate impune o analiză a condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de neexecutare a sancțiunilor penale, prin raportare la condițiile concrete de săvârșire a faptei deduse judecății, ceea ce nu se poate realiza prin intermediul procedurii prevăzute de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală.

Totodată, dezlegarea prezentei chestiuni de drept presupune examinarea hotărârii judecătorești pronunțate de prima instanță din punctul de vedere al legalității soluției de achitare și, implicit, o soluționare a acțiunii penale deduse judecății.

De altfel, se observă că unicul motiv de apel invocat de parchet în calea de atac exercitată împotriva hotărârii instanței de fond îl constituie tocmai problema de drept supusă clarificării.

În atare situație, dezlegarea ce ar putea fi dată de Înalta Curte de Casație și Justiție în prezenta procedură echivalează cu soluționarea căii de atac declarate de parchet, ceea ce este inadmisibil, întrucât instanța supremă nu se poate substitui instanței de control judiciar, oferind o rezolvare efectivă fondului cauzei pendinte.

Pentru toate aceste motive, s-a solicitat respingerea ca inadmisibilă a sesizării formulate.

VIII. Examenul jurisprudenței

În materialul transmis de curțile de apel care au comunicat puncte de vedere asupra problemelor de drept în discuție au fost identificate un număr de hotărâri judecătorești în această materie, transmise de către Curtea de Apel Brașov și Curtea de Apel București.

Astfel, au fost transmise Decizia penală nr. 621/Ap din data de 1 octombrie 2015, pronunțată de Secția penală a Curții de Apel Brașov în Dosarul nr. 32.314/197/2014, Decizia penală nr. 64/A din 15 ianuarie 2015, pronunțată de Secția a II-a penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 25.816/4/2014, Decizia penală nr. 967/A din 26 iunie 2015, pronunțată de Secția a II-a penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 4.084/4/2015, Decizia penală nr. 1.479/A din 5 noiembrie 2015, pronunțată de Secția a II-a penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 15.389/300/2015, Decizia penală nr. 23/A din 14 ianuarie 2016, pronunțată de Secția a II-a penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 50.105/300/2015, Decizia penală nr. 1.807/A din 7 decembrie 2016, pronunțată de Secția a II-a penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 19.871/4/2016, Sentința penală nr. 769 din 26 octombrie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 2 București în Dosarul nr. 10.996/300/2017, Decizia penală nr. 279/A din 27 februarie 2018, pronunțată de Secția a II-a penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 2.597/4/2017, Decizia penală nr. 297/A din 2 martie 2018, pronunțată de Secția a II-a penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 18.961/4/2017, Sentința penală nr. 959 din 18 decembrie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 2 București în Dosarul nr. 21.194/300/2017, Sentința penală nr. 494 din 5 iunie 2018, pronunțată de Judecătoria Sector 2 București în Dosarul nr. 24.590/300/2017, Sentința penală nr. 873 din 17 octombrie 2014, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București în Dosarul nr. 6.153/301/2014, Sentința penală nr. 943 din 6 noiembrie 2014, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București în Dosarul nr. 58.864/301/2013, Sentința penală nr. 640 din 9 septembrie 2015, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București în Dosarul nr. 13.949/301/2015, Sentința penală nr. 964 din 11 decembrie 2015, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București în Dosarul nr. 15.561/301/2015, Sentința penală nr. 464 din 28 iunie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București în Dosarul nr. 31.761/301/2016, Sentința penală nr. 713 din 26 octombrie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București în Dosarul nr. 35.349/301/2016, Sentința penală nr. 527 din 27 iunie 2018, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București în Dosarul nr. 1.237/301/2018, Sentința penală nr. 2.746 din 26 octombrie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 4 București în Dosarul nr. 19.683/4/2017, Sentința penală nr. 2.698 din 23 octombrie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 4 București în Dosarul nr. 31.458/4/2016, și Decizia penală nr. 733/A din 15 mai 2018, pronunțată de Secția I penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 31.458/4/2016.

Din examenul jurisprudenței rezultă că practica judiciară transmisă la dosarul cauzei reliefează opinia conform căreia fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută de art. 112 lit. d) din Codul penal anterior se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal.

Jurisprudență relevantă a Curții Constituționale

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

Jurisprudență relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

IX. Dispoziții legale incidente:

Art. 112 din Codul penal anterior — Felurile măsurilor de siguranță

„Art. 112. — Măsurile de siguranță sunt:

- a) obligarea la tratament medical;
- b) internarea medicală;
- c) interzicerea de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie, o meserie ori o altă ocupație;
- d) interzicerea de a se afla în anumite localități;
- e) expulzarea străinilor;

f) confiscarea specială;

g) interdicția de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată;

h) confiscarea extinsă.”

Art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior — Nerespectarea hotărârilor judecătorești

„Nerespectarea hotărârilor judecătorești, prin sustragere de la executarea măsurilor de siguranță prevăzută de art. 112 lit. c), d) și g) se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.”

Art. 108 din Codul penal — Categoriile măsurilor de siguranță

„Art. 108. — Măsurile de siguranță sunt:

- a) obligarea la tratament medical;
- b) internarea medicală;
- c) interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii;
- d) confiscarea specială;
- e) confiscarea extinsă.”

Art. 66 alin. (1) din Codul penal — Conținutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi

„Art. 66. — (1) Pedepsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la unu la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre următoarele drepturi:

(...)

l) dreptul de a se afla în anumite localități stabilite de instanță;”

Art. 288 alin. (1) din Codul penal — Neexecutarea sancțiunilor penale

„Art. 288. — (1) Sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a unei pedepse complementare ori accesorii sau a măsurii de siguranță prevăzute de art. 108 lit. b) și lit. c), de către persoana fizică față de care s-au dispus aceste sancțiuni, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Analizând chestiunea de drept supusă dezlegării, judecătorul-raportor a apreciat că se impune admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 24.590/300/2017, stabilind că fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal [sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal] și nu a fost dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Alba București — Secția a II-a penală, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A. Cu privire la condițiile de admisibilitate ale sesizării

Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată, fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, existând o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei ce formează obiectul Dosarului nr. 24.590/300/2017, aflat pe rolul Curții de Apel București — Secția a II-a penală.

Din verificările efectuate a rezultat și faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii asupra chestiunii a cărei dezlegare se solicită și, de asemenea, această chestiune nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, „*Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată*”.

Ca urmare, admisibilitatea sesizării formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor cerințe:

— instanța care a formulat întrebarea, din categoria instanțelor anterior enumerate, să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimul grad de jurisdicție;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— problema de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

În speță sunt îndeplinite toate cerințele cumulative anterior enunțate.

Curtea de Apel București — Secția a II-a penală este investită, în Dosarul nr. 24.590/300/2017, cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 2 București împotriva Sentinței penale nr. 494 din 5.06.2018, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București în Dosarul nr. 24.590/300/2017, iar rezolvarea dată chestiunii de drept ce face obiectul trimiterii preliminare este susceptibilă a avea consecințe juridice directe asupra modului de soluționare a fondului cauzei.

În fine, din verificările efectuate a rezultat că problema de drept ce face obiectul sesizării nu a primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-o decizie de recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, aflat în curs de soluționare.

Constatând deci îndeplinite condițiile de admisibilitate menționate de art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție poate proceda la analizarea pe fond a chestiunii de drept ce face obiectul prezentei cauze.

B. Cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

În analiza chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări se impune a se examina dacă, prin modul în care a fost reglementată fapta de încălcare a interdicției de a se afla în anumite localități, aplicată în perioada de activitate a Codului penal anterior, cu titlu de măsură de siguranță, și modul în care a fost reglementată aceeași faptă de încălcare a interdicției de a se afla în anumite localități, însă cu titlu de pedeapsă complementară, ca efect al intrării în vigoare a Codului penal actual, s-au schimbat condițiile de tipicitate în raport de norma actuală de incriminare în vigoare la data comiterii activității infracționale în cauză.

Ceea ce trebuie analizat este dacă săvârșirea unei asemenea fapte este sau nu tipică în raport cu norma de incriminare în vigoare la data comiterii activității în cauză prin raportare la dispozițiile art. 288 alin. (1) din Codul penal.

În Codul penal în vigoare, interdicția de a se afla în anumite localități, alături de expulzare și interdicția de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată, care erau prevăzute ca măsuri de siguranță în Codul penal anterior, au fost incluse în categoria pedepselor complementare, având în vedere caracterul acestora preponderent punitiv.

Analiza conținutului interdicției de a se afla în anumite localități prin modul în care a fost reglementată în actualul Cod penal relevă faptul că sancțiunea în cauză nu a fost eliminată din legislația penală actuală, ci a fost recalificată juridic de către legiuitor ca pedeapsă complementară aplicabilă infractorului persoană fizică în conținutul dispozițiilor art. 66 alin. (1) lit. I) din Codul penal (interzicerea exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță pe o perioadă de la 1 la 5 ani).

Conform Codului penal în vigoare, se incriminează în dispozițiile art. 288 alin. (1) din Codul penal fapta de neexecutare a sancțiunilor penale, prin sustragerea de la executarea ori, după caz, neexecutarea conform legii a uneia dintre pedepsele complementare, deci implicit și a aceleia la care se referă dispozițiile art. 66 alin. (1) lit. I) din Codul penal.

Așadar, se constată că, în esență, conduita de nerespectare de către o persoană a interdicției de a se afla în anumite localități, interdicție aplicată unei persoane cu titlu de sancțiune de drept penal, era incriminată în Codul penal anterior și este incriminată și în Codul penal în vigoare.

Natura juridică dată de legiuitor diferă în cele două reglementări, respectiv în Codul penal anterior aceasta era o măsură de siguranță, în timp ce în actuala reglementare reprezintă o pedeapsă complementară.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală constată că, deoarece legea penală anterioară specifică, în mod expres, în norma de incriminare de la art. 271 alin. 4 din Codul penal anterior, calitatea de măsură de siguranță a interdicției nerespectate, iar Codul penal actual specifică, expres, în norma de incriminare de la art. 288 alin. (1) din Codul penal, natura juridică de pedeapsă complementară a interdicției neexecutate, aceste calificări juridice fac parte integrantă din conținutul normelor de incriminare analizate (ca elemente normative integrate conținutului constitutiv al infracțiunii), astfel încât lipsa verificării lor, în raport cu o anumită faptă săvârșită în concret, împiedică aprecierea ca fiind întrunită trăsătura fundamentală a tipicității.

În acest sens, dacă legiuitorul nu ar fi indicat, expres, în cele două norme de incriminare analizate comparativ, natura juridică a interdicției încălcate, de măsură de siguranță în legislația anterioară, respectiv de pedeapsă complementară în legislația curentă, ci ar fi indicat doar (generic) că nerespectarea, neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a interdicției de a se afla în anumite localități constituie infracțiune, s-ar fi putut discuta despre o continuitate a incriminării.

Însă, așa cum a fost prevăzută de către legiuitor, fapta unei persoane de a nu respecta interdicția de a se afla în anumite localități, care i-a fost dispusă cu titlu de măsură de siguranță, nu se încadrează în tiparul standard al norme de incriminare prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal, care se referă la sustragerea de la executare ori la neexecutarea unei pedepse complementare. În cauza analizată, interdicția de a nu se afla în anumite localități nu a fost niciodată aplicată cu titlu de pedeapsă complementară, ci cu un alt titlu, respectiv de măsură de siguranță. Deși pe fond fapta este aceeași, calificarea sa juridică ca infracțiune nu poate fi indiferentă de exprimarea formală a legiuitorului și de realitatea obiectivă potrivit căreia măsurile de siguranță și pedepsele complementare nu se pot confunda, ele reprezentând tipuri distincte de sancțiuni de drept penal, calificate juridic diferit, cu temeuri distincte de dispunere, cu durată de executare diferită, de care se leagă consecințe juridice distincte.

Înalta Curte constată că aceasta reprezintă o omisiune a legiuitorului care ar fi putut fi evitată fie prin referirea directă la interdicția încălcată, fără menționarea naturii/calificării sale

juridice într-un anumit fel, fie prin inserarea unei dispoziții tranzitorii în legea de punere în aplicare a noului Cod penal, normă care ar fi putut stabili asimilarea interdicției de a se afla în anumite localități, dispuse cu titlu de măsură de siguranță, potrivit Codului penal anterior, cu pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi (sub aspectul interdicției exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță).

Însă legiuitorul nu a recurs la niciuna dintre aceste alternative posibile și nici nu a oferit o altă manieră în care acesta ar fi reușit să asigure continuitatea formală a incriminării conduitei în discuție, față de impedimentul legal reprezentat de calificarea formală distinctă a interdicției încalcate.

Astfel, a considera tipică, în raport cu art. 288 alin. (1) din Codul penal, fapta de nerespectare a interdicției de a se afla în anumite localități de către o persoană căreia această sancțiune de drept penal i-a fost aplicată în temeiul fostului Cod penal, cu titlu de măsură de siguranță, în condițiile în care o asemenea măsură de siguranță nu mai este reglementată *de lege lata* și în contextul inexistenței unei dispoziții legale exprese și clare care să dispună asimilarea sau înlocuirea acestei sancțiuni cu pedeapsa complementară prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal, reprezintă o soluție care încalcă principiul fundamental al legalității incriminării prevăzută de art. 1 alin. (1) din Codul penal, care nu permite nici incriminarea prin analogie, nici aplicarea prin analogie a unei dispoziții penale, în detrimentul persoanei acuzate.

În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin Hotărârea din 10 octombrie 2006 în Cauza *Pessino împotriva Franței*, precum și prin Hotărârea din 24 mai 2007 în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*. Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielile ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practice cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și evident previzibilă (Hotărârea din 24 mai 2007 în Cauza *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României* — paragraful 37). Textul dispoziției legale cuprinse în art. 288 alin. (1) din Codul penal nu permite, în considerarea respectării art. 7 din Convenția europeană a drepturilor omului, o interpretare în sensul că sustragerea de la executarea unei măsuri de siguranță întrunește aceleași elemente de tipicitate cu cele ale sustragerii de la executarea unei pedepse complementare.

De asemenea, dispozițiile art. 6 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal prevăd că decăderile, interdicțiile și incapacitățile decurgând din condamnări pronunțate în baza legii vechi își produc efectele până la intervenirea reabilitării de drept sau dispunerea reabilitării judecătorești, în măsura în care fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea este prevăzută de legea nouă și dacă decăderile, interdicțiile și incapacitățile sunt prevăzute de lege. Atunci când legea nouă este mai favorabilă, în condițiile art. 6 alin. (1)—(4) din Codul penal, pedepsele complementare și măsurile de siguranță neexecutate și neprevăzute în legea nouă nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de aceasta. Dacă legea nouă este mai favorabilă numai sub aspectul pedepselor complementare sau măsurilor de siguranță, acestea se execută în conținutul și limitele prevăzute de legea nouă.

Or, în raport cu dispozițiile legale enunțate, se constată că măsura de siguranță a interzicerii de a se afla în anumite localități nu mai este prevăzută de Codul penal actual ca măsură de siguranță, ci ca pedeapsă complementară și nu se poate constata că această măsură de siguranță, dispusă în baza

Codului penal anterior, urmează a fi înlocuită cu pedeapsa complementară prevăzută de Codul penal actual, întrucât, dacă această sancțiune și-a modificat natura/calificarea juridică (a devenit din măsură de siguranță pedeapsă complementară — sau invers), textul invocat nu permite executarea sa cu noua calificare cu titlu corespunzător noii naturi juridice, deoarece referirea expresă la conținut și limite nu poate fi înțeleasă a acoperi și referirea la natură/calificare (acestea reprezentând entități logico-juridice distincte care nu pot fi exprimate prin recurgere la aceeași formulare).

Prin urmare, în situația în care o sancțiune de drept penal, formal calificată juridic ca măsură de siguranță sau pedeapsă complementară, și-a modificat în noua reglementare natura juridică (a trecut dintr-o categorie în alta), în lipsa unor norme tranzitorii exprese, nu se poate considera că executarea acesteia va continua potrivit noului titlu (nu operează o recalificare automată în raport cu sancțiunile definitiv aplicate cu un titlu în sancțiunile corespunzătoare calificate cu alt titlu din legea nouă). Aceasta în pofida faptului că textul analizat indică în cuprinsul său atât măsurile de siguranță, cât și pedepsele complementare. Asocierea lor în contextul dat nu este de natură a șterge distincțiile legale dintre cele două categorii distincte de sancțiuni de drept penal, nu face posibilă o veritabilă osmoză juridică.

Astfel, în lipsa unei dispoziții legale exprese de asimilare a sancțiunii prevăzute de art. 112 lit. d) din Codul penal anterior cu sancțiunea prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal în vigoare, aplicată conform Codului penal anterior ca măsură de siguranță, fapta avută în vedere (nerespectarea interdicției de a se afla în anumite localități) nu este tipică în raport cu norma de incriminare prevăzută la art. 288 alin. (1) din Codul penal (neexecutarea sancțiunilor penale), ca efect al recalificării juridice a interdicției de a se afla în anumite localități (din măsură de siguranță în pedeapsă complementară).

În consecință, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală constată că fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior, interzicerea de a se afla în anumite localități, nu se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal actual, sub forma sustragerii de la executarea unei pedepse complementare, respectiv interzicerea exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă complementară prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal.

Față de aceste considerente, Înalta Curte de Casație și Justiție va admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 24.590/300/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept dacă: „*Fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) («interzicerea de a se afla în anumite localități») se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal [sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal] sau a fost dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 (respectiv, 1 februarie 2014)?» și va stabili că*

„Fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) nu realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal.”

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală, în Dosarul nr. 24.590/300/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept dacă: „Fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) («interzicerea de a se afla în anumite localități») se regăsește în incriminarea de la art. 288 alin. (1) din Codul penal [sub forma sustragerii de la executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării dreptului de a se afla în anumite localități stabilite de instanță, pedeapsă prevăzută de art. 66 alin. (1) lit. l) din Codul penal] sau a fost dezincriminată ca urmare a abrogării Codului penal anterior la data intrării în vigoare a Legii nr. 187/2012 (respectiv, 1 februarie 2014)?”.

Stabilește că **„Fapta de sustragere de la executarea măsurii de siguranță prevăzută în art. 112 lit. d) din Codul penal anterior (din 1969) nu realizează condițiile de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 288 alin. (1) din Codul penal”.**

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 30 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Costin Cristian Pușcă

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

